

ตอนที่ ๒ ผมเลวมาก (ต่อ)

ท่านศาสตราจารย์พุทธบริษัททั้งหลาย และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรผู้รับฟัง สำหรับวันนี้เป็นวาระที่สองที่ผมพูดกับท่านทั้งหลายในเรื่องของ **มโนมยิทธิ** ความจริงผมก็จำวันที่ไม่ได้นะ เทปก่อนผมก็ว่าส่งเดชไปเท่านั้นเอง จำไม่ได้ วันนี้มันป่วยจริง ๆ เรื่องวันที่ก็ขอยกไว้ก่อน เดือนกรกฎาคม (เดี่ยวขอเปิดดูหน่อยว่าเดือนกรกฎาคมนี้วันที่เท่าไร ขึ้น ๒ ค่ำ เดือน ๘ เอละเป็นวันที่ ๑๗ กรกฎาคมแน่) ดังนั้นเทปก่อนพูดวันที่คงไม่ผิด เพราะเป็นวันที่ ๑๗ จริง ๆ เดา ๆ เอานะวันนี้ป่วยมาก ตอนเช้าลุกไม่ค่อยขึ้น มี **พระมหาวิจิตรเจ้าคุณศรีวิสุทธิพงศ์ เจ้าคุณศรีวิสุทธิโมลี เจ้าคุณวิมล และมหาทองดำ** (สำหรับมหาทองดำนี้ชื่อท่านดีแต่ผมจำไม่ได้ เคยเรียกแต่ "เณรดำ ๆ" เมื่อเป็นมหาเปรียญก็เรียก "ดำ" เรื่อย ๆ) ทั้งหมดนี้ท่านมาหา และมีแขกมา มีญาติโยมมาจากนครปฐมสามพราน มาคันรถหนึ่งก็ลงรับไม่ได้ นี่ป่วยมาก ท่านจะเสียกำลังใจหรือเปล่าผมไม่ทราบ แต่ผมก็บอกท่านว่าผมป่วย เพราะเดินงง ลงไปรับแขกไม่ไหว

นี่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททราบไว้ด้วย ว่านี่ท่านมากันตามเวลา รับแขกก็จริง ผมยังลงไม่ได้ หากว่ามานอกเหนือเวลาไม่รับก็อย่าหาว่าหยิ่งเลยนะขอให้มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า ผมนี้แก่แล้ว และเวลาพักผ่อนผมก็ไม่มี เข้าก็เครียด กลางวันก็ต้องรับแขกถึง ๔ โมงเย็น ไม่มีใครเขาพูดด้วยก็ต้องพูดคนเดียว ใ้พูดคนเดียว นี่มันเหนื่อยเหลือเกิน แต่ว่าเพื่อธรรมะผมพูด แต่หากว่ามาหาหมอดูละก็เจ็งละ ผมไม่เอาด้วย หาหมอดู หมอรักษาโรค ผมเองก็ยังต้องให้น้ำเกลืออยู่เสมอ แพทย์ต้องให้น้ำเกลือแล้วผมจะไปรักษาโรคกับใครเขาหายละ

รวมความว่า วันนี้ก็มาดูความเลวของผมอีก เลวเบื้องต้นยังไม่พูดกันนะ ในตอนต้นก่อนที่จะเรียนกับ **อาจารย์สุข** ท่านอาจารย์สุขก็มา อ่าลืมนะ เมื่อวานนี้พูดกันถึงว่า คนเขาทำบาป คือกินเหล้าและไม่ได้สมาทานศีล อยู่ ๆ เขาก็ทำกัน ไปนรกได้ ไปสวรรค์ได้ ท่านเห็นความเลว ความเป็นพระของผมใหม่ มันเลวจริง ๆ ผมเป็นพระไม่สามารถจะทำได้นี่ ผมเลวมาก ความจริงเรื่องส่วนตัวคือผมทำได้ แต่ว่าผมให้คนอื่นเขาไม่ได้ แนะนำญาติโยม ญาติโยมก็ไม่เข้าใจ อันนี้ไม่ใช่โยมเลว ผมเลว เพราะไม่สามารถจะแนะนำโยมได้ ผมรู้สึกว่าคุณเสียศักดิ์ศรี หรือทำผ้ากาสาวัสพัสดร์เสียศักดิ์ศรีมาก

ต่อมาผมก็เริ่มจะเวียน ก็พอดีเหลือบไปเห็นคนทอดแหอยู่ ๒ คนเป็นชาย
หนุ่มและมีภรรยาถือท้ายเรือ ก็เลยเรียกสองคนเข้ามา พอเธอเข้ามาแล้วก็บอกว่า

"กรุณาอาบน้ำอาบท่าเสีย" ถามเธอว่า "วันหนึ่ง ๆ ทอดแหได้เท่าไร"
เวลานั้นค่าของเงินสูง

เธอบอกว่า "ถ้าได้มากก็ถึง ๒๐ บาท บางวันก็ขายได้ประมาณ ๑๐ บาท
เลี้ยงตัวได้"

แต่ทว่าเวลานั้น ข้าวสารถังหนึ่งก็เห็นจะไม่เต็มบาทดี ๙๐ สตางค์ และ
เป็นค่ากับข้าว รู้สึกว่าเธอมีรายได้ดี

บอกว่า "ถ้ายังงั้นละก็รายได้เธอได้เท่าไรก็ช่างเถอะ ๒๐ บาทฉันจ่ายให้
ขอพิสูจน์ผลความดีกันสักหน่อยได้ไหม ?"

เธอถามว่า "พิสูจน์อะไร" ก็บอกว่า "อาจารย์สุขจะสอนให้คนไปสวรรค์ไป
นรกได้ เธออยากจะเป็นไหม ?"

รู้สึกว่าเธอดีใจ สำหรับการหากินต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนะ บรรดาญาติโยม
พุทธบริษัทและเพื่อนภิกษุสามเณร อย่าตำหนิกัน เขามีความจำเป็น คนเขาต้องการดี
เหมือนกัน แต่ว่าเขาจะดีจริง ๆ และไม่ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตละก็เขาไม่มีจะกิน เขาก็มี
ความจำเป็น อย่าลืมนะว่า พระพุทธเจ้าไม่ทรงตำหนิ **นายจุนท์** ที่ฆ่าหมูตั้งเยอะเลี้ยง
พระสงฆ์ในวันปรีณิพพาน และถวายพระพุทธรูปด้วย พระพุทธเจ้ากลับยกย่อง
สรรเสริญทานของนายจุนท์ว่ามีผลเลิศ และก็มีคนมากมายที่เข้าหาพระพุทธรูปเจ้า มาเฝ้า
พระพุทธรูปเจ้าฟังเทศน์จบเดียวเป็นพระโสดาบัน เป็นอรหันต์บ้าง ซึ่งท่านทั้งหลายเหล่านี้
ก็ทำบาปมาก่อน ไม่ใช่คนไม่มีบาป อย่างท่าน**องคฺลิมาล**ท่านฆ่าคนแย่ง ๆ อยู่ แต่องค์
สมเด็จพระบรมครูก็ไม่ทรงรังเกียจ สงเคราะห์องค์ลิมาลจนเป็นพระอรหันต์ และก็
เป็นได้ไม่นาน

เพราะอย่างนั้นเรื่องอาชีพอย่าตำหนิกัน ทุกคนต้องการดี แต่ว่าการเลี้ยง
ตัวมันไม่ดี ไม่มีทางอื่น ต้องทำอย่างนั้น หากว่าเขามีทางอื่นทำเขาจะทำ เว้นไว้แต่ว่าคน
ที่แนะนำแล้วไม่เห็นด้วยเพราะกรรมที่เป็นอกุศลให้ผลหนัก อันนี้ก็ต้องเห็นใจเขา
เหมือนกัน

จงคิดถึงตัวเราบางครั้งก็ไม่มี ความจำเป็นต้องฆ่าสัตว์ เราก็ฆ่า บางคราวก็ไม่มี ความจำเป็นจะหยิบของคนอื่นเราก็หยิบ บางคราวเราก็เจ้าชู้ ลืมนึกถึงศีลธรรมหรือความดี และประเพณีนิยม บางคราวอยู่ดี ๆ เราก็พูดปดมดเท็จ หรือโกหกเพื่อนก็ยิ่งได้ บางครั้งนึกสนุกขึ้นมาถือประเพณีเป็นสำคัญ จะทำบุญบ้านหรือเจอบ้านเพื่อนเราก็เลี้ยงเหล้า อย่างนี้เป็นต้น ดังนั้นก่อนที่จะพูดว่าใครก็ดูตัวเราเสียก่อน เราก็ยังดีไม่พอ

อย่างผมนี่ก็เหมือนกัน เป็นฆราวาสนี่ผมเลวมาก ผมดื่มสุรายาเมาไม่เป็น ไม่เป็นจริง ๆ ผมไม่สูบบุหรี่ ผมไม่ลักขโมยใคร แต่ด้านความรักนี่ต้องคิดนะ ผมก็ต้องเข้ากับตัวเองในเวลานั้น ผมไม่ได้ไปปล้ำใคร ไม่ข่มขืนใคร ก็มีคนเขาตกลงด้วยนี้ เขาตกลงปลงใจมอบกายถวายตัว ผมก็ต้องยอมรับ ผมเป็นผู้ชายต้องมีความปราณี ลูกผู้ชายถ้าขาดพรหมวิหาร ๔ ขาดเมตตา ความรัก ขาดกรุณา ความสงสาร ไม่เกื้อกูล สงเคราะห์เพศหญิงที่เป็นเพศอ่อนแอ ก็รวมความว่าไม่หน้าด้านเท่าผู้ชาย ความรักที่เกิดในใจเธอก็จะเศร้าหมอง นี่พูดอย่างคนพาลสมัยโน้นนะ ผมก็เอา ตกลง รักก็รัก ไม่รักก็เฉย ๆ ถ้ารักก็ต้องร่วมรัก ต้องสนองความรักให้สมบูรณ์แบบ ถ้ารักเฉย ๆ ก็แค่นั้นแหละ ไม่สมบูรณ์ ปฏิบัติตนไม่ครบถ้วน ข้อนี้ผมยอมรับว่าผมเลว

แล้วมาอีกทีหนึ่งก็การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อันนี้ผมจำได้ตั้งแต่เกิดมาผมถูกบังคับให้ฆ่าปลาประมาณ ๖ ตัว แต่ว่าถ้าเป็นใจผู้ร้ายนี่ผมเอาอีก นี่มันก็เลวเหมือนกัน ชีวิตเขาเขาก็รัก รวมความว่าความเลวของผมมีมาก

ฉะนั้นคนใดที่เขาเลวผมก็ค่านิ่งเรื่องนี้ก่อน เขาจะเลวขนาดไหนก็ตาม เราก็เคยเลวมาอย่างเขาเหมือนกัน บางอย่างที่เราไม่เลวอย่างเขา แต่เราอย่างพึงเข้าใจว่าเราดี เราก็ยังมีความเลว

รวมความว่า เกิดมานี้เราเลว ผมมาบวชเป็นพระผมก็เลวอีก เลวมาก ๆ ที่กินของญาติโยม ญาติโยมเลี้ยงทุกสิ่งทุกอย่างตามที่กล่าวมาแล้ว แต่ผมไม่สามารถจะสนองความดีโดยให้ญาติโยมรู้จักเห็นสวรรค์ นรก จริง ๆ ได้ นี่เลวจริง ๆ เพราะความเลวของผมจึงต้องกระเสือกกระสนใช้เวลาจนถึง ๒๓ ปี เพื่อจะหาทางสนองความดีของญาติโยมพุทธบริษัท

คราวนี้มาเรื่องสอนคนทอดแห เธอพร้อมยอมรับที่เราจะจ่ายให้คนละ ๒๐ บาท ก็เป็น ๔๐ บาท มีคนที่นั่งในที่นั่งนั้นประมาณ ๒๐ คน เขาเป็นคนรวย เขาบอกว่า ๒๐ บาทพระคุณเจ้าไม่ต้องจ่ายครับ ผมพร้อมออกให้เลย ขอให้สองคนนั้นมั่นใจ เขาก็ควักเงิน ๒๐ บาทให้ทันที เขามอบให้เลย ให้ภรรยาเขาด้วย เธอใจขึ้นขึ้นเป็นของธรรมดา ผมน่าจะเคยจนมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้มันก็ยังไม่รวย แต่ก็รู้สึกรวย ๆ บ้างแล้ว เวลาที่ รวยหน่อย ๆ รวยอะไรรู้ใหม่ รวยความดีที่พระพุทธเจ้าให้ภูมิใจว่า แม้จะมีสมบัติเล็กน้อยก็ยังภูมิใจ นั่นคือ มโนมยิทธิ สามารถจะแจกจ่ายแก่บรรดาญาติโยม พุทธบริษัทได้ ถึงแม้ว่าผมจะมีความสามารถอย่างเปิด ๆ จะดีเท่าพระอรหันต์ ท่านไม่ได้ ไม่เป็นไร ยังไง ๆ ให้ญาติโยมทั้งหลายเห็นเงาสวรรค์เห็นเงาพรหมโลก เห็นเงานิพพาน เห็นเงานรก เปรต อสุรกายได้ รู้อดีต รู้อนาคตได้ เท่านั้นพอใจ ผมถือว่าผมรวย แบบคนแจวเรือจ้าง คนแจวเรือจ้างข้ามฟาก หรือไปไหนก็ตาม ถ้าได้มา ๒๐-๓๐ บาทสมัยนั้นเขาก็ปลื้มใจมาก คิดว่าวันนี้รวย ผมก็รวยประเภทนั้น ไม่ใช่รวยแบบมหาเศรษฐี

ตอนนั้นมาพูดเข้าเรื่อง เวลามันจะหมดอีกแล้ว พอสองคนทอดแหเธอพร้อม คนทั้งหลายแถวนั้นก็หาเครื่องบูชามาครบ ดอกไม้ ๓ ดอก ดอกละลีสี ๓ ดอก เทียนหนักบาท ๑ เล่ม และเขียน นะ โม พุท ธา ยะ ใส่กระดาษ แล้วก็ปิดตา เริ่มนั่งกันครกตำข้าว อาจารย์สุข ก็บรรยายความตามทำให้เธอ ไม่ได้สอนอะไร ให้ภาวนาเลย ว่า "นะ มะ พะ ธะ"

ประเดี๋ยวเดียวไม่ถึง ๑๐ นาที สองคนนั้นประกาศออกมาเลยว่า "แสงสว่างพุ่งปราดออกมาแล้วครับ"

อาจารย์สุขก็ถามว่า "เธอต้องการเห็นนรกหรือสวรรค์?"

คนนั้นบอกว่า "ผมทอดแหหาปลาเมื่อกี้ เวลานี้ผมไม่คิดถึงปลาละ แต่ว่าผมก็อยากจะรู้ว่า ใ้การทอดแหหาปลา มันไปไหน?"

อาจารย์สุขบอก "ให้ไปสำนักพระยายม ไปถามท่านว่า โทษที่มีอยู่มันไปถึงไหน?"

ท่านพระยายมบอกว่า "โทษของเธอทั้งหมดประมวลแล้วนะ ถ้าเธอตายเวลานี้เธอต้องตกนรกขุมที่ ๖ (นรกขุมใหญ่) หลังจากนั้นต้องผ่านนรกบริวาร ๔ ขุมแล้ว มาเข้าขุมที่ ๕ ที่ ๔ แล้วผ่านนรกบริวาร ๔ ขุมเหมือนกัน แล้วมาผ่านยมโลกียนรก แล้ว

มาเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ซ้ำสัตว์เดียรัจฉานทำไมต้องเกิดเป็นสัตว์
ประเภทนั้นให้เขาฆ่าจนครบตัว ตัวละชาติ แล้วก็เป็นสัตว์พิเศษอีก

เธอผู้นั้นตกใจหน้าซีด อาจารย์สุขให้ถามพระยายมว่า "ผมจะทำยังไงดี
ครับ จึงจะพ้นบาป จึงจะพ้นโทษทั้งหลายเหล่านี้?"

พระยายมท่านก็บอกว่า "นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เธอจะดี และมีทางไป
สวรรค์ ถ้าเธอมีศีล ๕ บริสุทธฺิ ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า ไม่ลืมชีวิตว่าจะตาย ตั้งใจ
เฉพาะว่าเราจะไปนิพพาน"

นี่ท่านสอนอารมณ์พระโสดาบันเลยนะ คนนั้นกราบท่าน การกราบที่โน่น
ตัวเขาอยู่ที่นั้นก็แสดงอาการกราบ ร่างกายก็ค้อมแสดงอาการกราบเรียบร้อย ที่โน่นทำ
ยังไงที่นี้ก็ทำอย่างนั้น เพราะจิตกับร่างกายโยงกันไว้ ผลที่สุดเขาก็ถามว่า

"การปฏิบัติอย่างนี้ ผมมีความดีไปสวรรค์ได้ไหมครับ?"

พระยายมท่านก็บอกว่า "เจตนาร้ายเธอไม่มี เธอทำเพราะความจนบีบ
บังคับ เวลานี้กำลังจิตเธอเป็นกุศล มีวิมานเป็นที่อยู่ ให้ขึ้นไปด้านสวรรค์"

เธอขอร้องอาจารย์สุขว่า "อยากไปสวรรค์"

อาจารย์สุขก็เลยบอกว่า "ให้ลาพระยายมเสียก่อน เมื่อลาแล้วก็ตั้งใจนึก
ถึงพระอินทร์"

คนนั้นก็บอก "เห็นพระอินทร์ท่านมาแล้ว" อาจารย์สุขก็บอกว่า "ขอตาม
ท่านไป ถามท่านว่า ความดีที่ทำเวลานี้ไปไหน?"

พระอินทร์ท่านก็บอกว่า "ความดีที่ทำเวลานี้เป็นฉานสมาบัติ อันนี้ไม่พัก
แค่สวรรค์ ต้องไปพรหมโลก ให้รักษาความดีไว้อย่างนี้ แต่ถ้าจิตมันเลวลงมานิดหนึ่ง
เวลาจะตาย เธอจะค้างที่สวรรค์ ถ้ากำลังใจขนาดนี้เธอจะไปพรหมโลก"

แล้วท่านก็พาไป ไปดูวิมานของเธอที่พรหม บอกว่า "กำลังใจแบบนี้
วิมานนี้จะอยู่พรหมชั้นที่ ๑๐"

แสดงว่าเวลานั้นเธอยังเด็นบีบบั๊บบอยู่ ก็เป็นฉาน ๔ ชั้นหยาบ เธอดีใจ
มาก เห็นวิมานฝั่งไสสวยงาม

พอขึ้นไปเท่านั้นเธอประกาศออกมาเลยว่า ร่างกายเธอเปลี่ยน บอกว่า
"ร่างกายเวลานี้ผมเป็นพรหมหมดแล้วครับ เหมือนพรหมทั้งหมดสวยสดงดงามมาก"

เธอปลื้มใจมาก สดชื่น ใ้หน้าตาทางนี้ก็สดชื่น ทางโน้นดีใจ ช้างล่างก็ดีใจด้วย เพราะจิตมันโยงกับร่างกาย พอเธอท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ จบ จวนจะกลับ ผมก็อยากจะพิสูจน์ เวลานั้นผมอยู่วัดบางนมโค ก็เลยถามเธอว่า ใ้เธอไปดูกุฏิผมซิ มีอะไรบ้าง กุฏิผมรูปร่างเป็นอย่างไร เธอไม่เคยรู้จักผมมาก่อนเลย เธอบอกถูกหมด ของอะไรที่มีความสำคัญเพราะผมจำได้ของสิ่งนั้นอยู่ตรงไหน ลักษณะเป็นอย่างไร เธอบอกถูกหมด กุฏิผมกว่าจะเข้าถึงห้องนอนมีประตูกั้น และกุฏิมีลักษณะเป็นอย่างไร มีฝาเท่าไร มีหน้าต่างเท่าไร เธอนับเรียบร้อย ไป ๆ มา ๆ เธอย่องนับสวดคำในกระเป่าผมเข้านะซิ

เธอบอกว่า "สวดคำในกระเป่าพระคุณเจ้าเวลานี้มีอยู่ ๓๐ บาท เท่านั้นครับ" (ในยาม) ตรงเป้งเลย ชาวบ้านก็ฮาตึง ถามผมว่า "จริงไหม?" บอกว่า "จริง" เขาฮากันใหญ่

พอบอกมี ๓๐ บาท อีตอนนี่ดี ชาวบ้านเดือนร้อน มึงก็ควัก กูก็ควัก เป็นอันว่าวันนั้นได้เงินจริง ๆ ๔๐๐ บาทเศษ นี่ผมไม่ได้ขอเขา เขาสงสารผม บอกว่าพระขนาดนี้มีสตางค์ ๓๐ บาทเหรอก ก็เลยบอกว่า ตามปกติแล้วมีสตางค์ประจำกระเป่าผม ๒๐ บาท เป็นประจำ เหลือจากนั้นทำอาหารเลี้ยงพระบ้าง ก่อสร้างบ้าง สร้างโบสถ์บ้าง เงินได้มาเท่าไรก็ตามใจ จะเหลือคงตัวไว้ ๒๐ บาท ถ้ามีความจำเป็นไปไหนมีติดยามไว้ไปได้ทันที เท่านั้นแหละ เขาถามว่ามีเท่านั้นเหรอก ก็บอกเท่านั้นพอแล้ว

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ที่ผมคุยให้ท่านฟัง ไม่ใช่โอ้อวดว่ามากนัก ผมมีความรู้สึกอยู่เสมอตามความเป็นจริง เห็นเพื่อน ๆ ที่ตายไม่มีใครขนอะไรไปได้เลย และผมย่องไปดูในนรกแล้ว ชีวิตของผม ผมเคยตกนรกมาหลายขุม ตั้งแต่ขุมที่ ๖ ขึ้นมาผมว่าเรียบ ผมเคยผ่านมาหลายวาระ ผมเข็ด จึงอยากใ้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทรู้บ้าง

เมื่อเลิกเจริญกรรมฐานวันนั้น คนหาปลาเธอพอใจมาก คนทั้งหลายในที่นั้นก็ประกาศเลย "ต่อไปฉันจะใ้ข้าวสารคนละถัง" อีกคนหนึ่งพูด "ต่อหนึ่งเดือน" อีก ๓ - ๔ คนก็บอกว่า "ฉันใ้เธอคนละถังเหมือนกัน" รวมความว่าเธอมีโอกาสได้ข้าวสารคนละกระสอบ ถ้าหากว่าไม่ทอดแห เธอบอกว่า "ไม่ทอด" และเขาจะใ้เป็นเงินเดือนอีกคนละ ๒๐ บาทต่อหนึ่งเดือน เธอพอใจ เพื่อเป็นเงินค่ากับข้าว เวลานั้นครูประชาบาล

บางคนได้เงินเดือน ๔ บาทก็มี ๔ บาทก็มี นายสิบนี้เงินเดือน ๑๖ บาท นั่นเธอได้ตั้ง ๒๐ บาท ข้าวสารก็ไม่ต้องซื้อ เธอกลายเป็น พุทธมามกะ เป็นคนเข้าถึงพระพุทธานุภาพอย่างเคร่งครัด

หลังจากนั้นแล้วผมขอเรียนจาก **อาจารย์สุข** ซอบใจมาก เอาคนที่กำลังทำบาป กินเหล้า และก็เอาคนที่กำลังทอดแหมา ทำได้ ผมก็คิดว่าบรรดาญาติโยมทั้งหลายท่านก็มีความดีกว่านั้นมาก กำลังใจท่านสมบูรณ์แบบด้วยศรัทธา มีความเลื่อมใสในพระพุทธานุภาพ ท่านต้องทำได้ ความรู้ที่เรียนผมบอกไว้เลย ผมไม่ปกปิด เพราะหลักสูตรที่ผมปฏิบัติจริง ๆ เรียนมามันยากเหลือเกิน ยากสำหรับผม อย่าลืมนะว่าผมบวชเกือบ ๒ เดือน จึงทำได้ ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายที่นั่นที่นี่ได้โปรดอย่าท้อใจ ท่านทำกันแค่ ๓ - ๔ วัน บางคนบอกนานเต็มที อันนี้บางคนไม่เคยเลยทำวันเดียวไม่ได้ก็มาเข้าซื้อบอกว่าขอให้หาหลักสูตรที่ง่ายกว่านี้ได้ไหม ทุกคนเขาบอกว่าทำวันเดียว ส่วนผมเกือบ ๒ เดือนจึงได้ ผมไม่บ่น แต่เพื่อนพระบวชด้วยกัน บางท่านทำถึง ๓๐ ปีท่านไม่ได้ ตายไปก็เยอะ เพราะตั้งใจทำจริง

ฉะนั้นบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทชายหญิง และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรที่นั่นอยู่ที่นี่ทั้งหมด ให้ภูมิใจในตัวเองว่า เรามีความสามารถ ถึงแม้ว่าจะเล็กน้อย เราก็หมดความสงสัยในเรื่องนรก สวรรค์ นิพพาน พรหมโลก หรือว่าตายแล้วเกิด ไม่จำเป็นต้องไปเชื่อคำสั่งสอนปรัมปราหรือที่ผลิตกันขึ้นมาใหม่ ว่า นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี เทวดาไม่มี ตายแล้วสูญ เราจะไปเชื่อเขาทำไมในเมื่อเราพบกันแล้ว

หลักสูตรนี้เป็นอย่างไรครับ หลักสูตรของครู อันดับแรกต้องท่อง **อิติปิ โส** ทั้ง ๓ ห้อง คือทั้งบทให้ได้ก่อน ความจริง **อิติปิ โส** ทั้ง ๓ ห้องนี้ คนที่นั่นอยู่ที่นี่ทั้งหมด ไม่มีใครต้องท่อง เพราะว่าได้แล้ว **อิติปิ โส** นี้สำหรับไว้ทำน้มนต์ แต่ว่าเวลาจะทำน้มนต์ ครูจะต้องเจอะพระพุทธรูปเจ้าก่อน ขอกำลังพุทธบารมีช่วยทำน้มนต์ ถ้าจะถามว่า น้มนต์ทำไว้ทำไม **อันนี้เต็มอัตรานะครับ** น้มนต์เขาจะพรมก่อนฝึก พอเริ่มจะฝึก เขาก็พรมน้มนต์กันผีแทรก กันอารมณ์หลง พอประกาศเลิกฝึกก็พรมน้มนต์อีกครั้งหนึ่ง และสำหรับครูใช้คาถาภาวนาว่า **นะ โม พุท ธา ยะ** เวลาเอาธูปหอม ๆ เข้าไปหาลูกศิษย์ให้ชื่นใจ หรือจะเอาไฟไปส่องที่หน้า ให้ใช้คาถาว่า **นะ โม พุท ธา ยะ** คือ

อาศัยบารมีพระพุทธเจ้า ๔ พระองค์กับพระศรีอารียเมตไตรย ช่วยสงเคราะห์ให้เขา
สว่าง ไปได้

และก็สำหรับค่าครู ต้องมีของที่บูชาครูคือ รูป ๓ ดอก รูปเล็ก ๆ ก็ได้
เทียนหนักบาท ๑ เล่ม ดอกไม้ ๓ ดอก ๓ สี และเงิน ๑ สลึง สำหรับเงิน ๑ สลึงนี้ผมก็ได้
เคยศึกษากับพระท่าน ท่านบอกว่า อย่าไปคิดว่าจะต้องให้เสียเงินเลย เงิน ๑ สลึง หรือ
๑ บาท ถ้าเขาเสียไม่ได้ เขาก็จงอย่าเรียนกับเรา เราก็กินเงินนั้นไม่ได้ ใช้ไม่ได้เงินจำนวน
นี้ จะต้องเอาไปซื้อของถวายพระ ซื้ออาหารก็ได้ ไปก่อสร้างก็ได้ ให้เป็นบุญกุศล เงินที่
ทุกคนทำจะได้เป็นการตัดโลภะ ความโลภ เป็นทานบารมีหรือเป็นจาคานุสสติ จะทำทุก
ครั้งต้องใช้เงิน ๑ สลึงทั้งหมด และเขียนคำว่า "นะ โม พุท ธา ยะ" ลงในแผ่นกระดาษ
และพับเป็นสามเหลี่ยมให้คนฝึกปิดหน้าไว้ แล้วภาวนาว่า "นะ มะ พะ ธะ"

นี่วิธีการสอนมีเท่านี้ครับ ไม่มีอะไรมาก การฝึกเต็มอัตราเวลาเธอทำได้
จิตใจ ฌานสมาบัติเธอยังไม่เรียบ ก็เดินตึงตัง ๆ ตบเข้าปะปะ ๆ อันนี้ต้องช่วย ถ้ามือที่
เขาพนมอยู่ตีหน้าอก ให้จับมือมาวางที่เข่าทั้งสองข้าง วางคว่ำลงไปหาเข่า ที่เป็นอย่างนี้
เวลาฝึกถ้ามีผู้หญิง พระเราจับมือเขาไม่ได้ ต้องมีผู้หญิงสักคนหนึ่ง ถ้าผู้ชายมาจับมือ
มันไม่สวย ก็ต้องใช้ผู้หญิงอีกคนหนึ่งมาช่วยกันจับมือพวกผู้หญิงลง

เมื่อเรียนแล้ว ท่านบอกว่าไม่ต้องมีเหล่า และผมศึกษามาแล้ว เวลาที่จะ
ปฏิบัติเมื่อก่อนนี้ คือเมื่อปี ๒๕๐๘ ผมลองมาแนะนำแก่คนได้ประมาณสัก ๓๐ คน
ภาคเหนือนี่นะ แต่ตอนที่ผมอยู่ใต้ ๆ สอนได้เยอะ แต่ว่าทุกคนไม่มีโอกาสจะไปถึงพรหม
นี้บ่อยเต็มทีครับ ส่วนมากไปแค่สวรรค์ ไปนรกได้ ไปสวรรค์ได้ กำลังที่จะไปถึงพรหมมี
น้อย แต่ถึงนิพพานจริง ๆ เกือบจะมีไม่กี่คน เพราะว่าสอนตามแบบฉบับของครู ต่อมา
ผมก็คิดว่า กำลังใจของญาติโยมพุทธบริษัทสะอาดไม่พอ ผมก็คิดในใจว่า **เราเป็น
สาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ความรู้รู้อย่างนี้ เขตเบื้องต้นไปถึง
แล้ว ปลาย ๆ ต้องไปได้** ต่อมาก็มาปฏิบัติใหม่

ให้ทุกคนสมาทานศีล เมื่อสมาทานศีลให้สมาทานด้วยความเคารพ
หลังจากนั้นก็แนะนำให้อธิษฐาน เบา ๆ ให้มีความรู้สึกที่ทุกคนที่เกิดมาเป็นมนุษย์นี้มัน
เป็นทุกข์ ไม่มีอะไรเป็นสุข ให้เข้าใจเรื่องความทุกข์ตามความเป็นจริงว่า หิวก็ทุกข์ หนาว
ก็ทุกข์ ร้อนก็ทุกข์ ป่วยไข้ไม่สบายก็ทุกข์ มีความปรารถนาไม่สมหวังก็ทุกข์ มันทุกข์ไป

หมด ความแก่ก็ทุกข์ ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจก็ทุกข์ ความตายก็ทุกข์ ถ้าเรายังต้องการเกิดเป็นมนุษย์อยู่อีกเราจะมีทุกข์หาที่สุดไม่ได้ ดีไม่ดีทำบาปนิดเดียวเราไปนรก ให้ตัดสินใจว่า

"ขึ้นชื่อว่าการเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เราไม่ต้องการมันอีก การเป็นเทวดาหรือพรหมเป็นสุข ก็สุขชั่วคราว ไม่สุขนาน หมดบุญวาสนาบารมีก็ต้องพุ่งหลาวลงนรก เราไม่เอา เราหนีเลย เราจะไปนิพพาน" ให้ทุกคนตัดสินใจว่าต้องการจุดเดียวคือนิพพาน แล้วก็ทิ้งจิ้งหะให้เกิดความมั่นใจ

หลังจากนั้นก็ให้เอากระดาษปิดหน้า ให้ภาวนาว่า **นะ มะ พะ ณะ** แล้วเวลานั้นท่านบอกว่า **ขอทุกคนจงอย่าห่วงอะไรทั้งหมด แม้แต่ชีวิตและร่างกายมันจะตายเวลานี้ก็ช่าง เราไม่ห่วง** ตัดสินใจให้แน่นอนเฉพาะเวลา หลังจากนั้นก็นำว่า **จงอย่ายุ่งกับนิวรรณ์ ๕** ซึ่งมี ๕ อย่าง แต่เราไม่นึกถึงมันเลย นึกถึงอย่างเดียวคือ **คำภาวนากับลมหายใจเข้าออก หายใจเข้านึกว่า นะ มะ หายใจออกนึกว่า พะ ณะ** ตอนนี้แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร มีผลเกินคาด มีการคล่องตัว พอแสงสว่างพุ่งหากายเธอบอก เห็นพระพุทธเจ้าชัด ก็เลยบอกเธอว่า **ทุกคนติดตามพระพุทธเจ้าไป จะบอกว่าแกะชายสังฆาฏิไม่ถูก เพราะเวลานี้ทุกคนต้องการพระนิพพาน พระพุทธเจ้ากำลังพาไปนิพพาน** ทุกคนถึงนิพพานหมด และมีสภาพแจ่มใสแพรวพราวระยับชัดเจน แจ่มใสเหมือนกลางวันเวลาเที่ยง

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัท นี่การแก้ไขนิดเดียวสามารถพบนิพพานได้ แต่ว่าคนที่นั่งฟังนี่เองเขาจะหาว่าผมบ้าก็ได้นะ นิพพานเขาสูญ ของเขาสูญก็ช่าง แต่ในพระไตรปิฎกไม่สูญ และการปฏิบัติของพวกเขาไม่สูญ เราเชื่อของเราดีกว่า เอาละบรรดาท่านทั้งหลาย สัญญาณบอกหมดเวลาสองเครื่องมันบอก "เลิกเหอะ หมดเวลาแล้ว" ก็ต้องขอหยุดก่อน ลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์